

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 863

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 19 septembrie 2025

SUMAR

Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 129 din 27 martie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 630 alin. (1) din Codul civil	2–3
ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
46. — Ordonanță de urgență privind modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 17/2005 pentru stabilirea unor măsuri organizatorice la nivelul administrației publice centrale, precum și pentru modificarea unor acte normative	4–5
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
454. — Decizie privind eliberarea domnului Flavius Constantin Nedelcea din funcția de secretar de stat la Ministerul Economiei, Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului	6
455. — Decizie privind numirea domnului Viorel Băltărețu în funcția de secretar de stat la Ministerul Economiei, Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului	6
456. — Decizie privind eliberarea doamnei Cristina Breșug din funcția de secretar de stat la Ministerul Economiei, Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului	7
457. — Decizie privind numirea domnului Iulian Cosmin Mărgeloiu în funcția de secretar de stat la Ministerul Economiei, Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului	7
458. — Decizie privind eliberarea domnului Marius-Viorel Poșa din funcția de subsecretar de stat la Ministerul Economiei, Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului	8
459. — Decizie privind numirea domnului Marius-Andrei Miftode în funcția de subsecretar de stat la Ministerul Economiei, Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului	8
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 242 din 23 iunie 2025 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	9–16
★	
Rectificări	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 129

din 27 martie 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 630 alin. (1) din Codul civil

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliora	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriaz.

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 630 alin. (1) din Codul civil, excepție ridicată de Mircea Holici și Achilina Holici în Dosarul nr. 3.787/216/2017 al Judecătorei Curtea de Argeș și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 471D/2020.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Arată, în acest sens, că limitarea dreptului de proprietate este proporțională cu scopul urmărit, acesta fiind legitim și constând în concilierea intereselor celor doi proprietari. Totodată, apreciază că legea este suficient de clară și previzibilă, având în vedere că aprecierea gravității încălcării revine instanței judecătorești, iar nu legiuitorului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 11 septembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 3.787/216/2017, **Judecătoria Curtea de Argeș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 630 alin. (1) din Codul civil**, excepție ridicată de Mircea Holici și Achilina Holici într-o cauză având ca obiect „obligația de a face”.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textul legal criticat încalcă cerințele de previzibilitate și accesibilitate a legii, lăsând loc de interpretări, având în vedere că în cuprinsul dispoziției invocate există două fraze care sunt confuze și lipsite de previzibilitate. Astfel, ca urmare a lipsei de claritate, formulările „*inconveniente mai mari decât cele normale în relațiile de vecinătate*” și „*instanța de judecată poate, din considerente de echitate, să îl oblige la despăgubiri în folosul celui vătămat, precum și la restabilirea situației anterioare atunci când acest lucru este posibil*” permit judecătorului să aprecieze în mod discreționar. Arată, în acest sens, că limitele judiciare, în formularea art. 630 din Codul civil, sunt cele stabilite de instanța de judecată în absența unui text de lege care să le reglementeze, pe când în cazul limitelor legale, instanța va ține seama de nesocotirea unei limite prevăzute într-o lege.

6. **Judecătoria Curtea de Argeș**, contrar art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat punctul de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 630 alin. (1) din Codul civil, care au următorul cuprins: „(1) *Dacă proprietarul cauzează, prin exercitarea dreptului său, inconveniente mai mari decât cele normale în relațiile de vecinătate, instanța de judecată poate, din considerente de echitate, să îl oblige la despăgubiri în folosul celui vătămat, precum și la restabilirea situației anterioare atunci când acest lucru este posibil.*”

12. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (5) privind principiul legalității, în componenta referitoare la calitatea legii, și art. 21 privind dreptul de acces liber la justiție și dreptul la un proces echitabil.

13. Examnând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că prin criticile formulate în cauza de față autorii acesteia își exprimă nemulțumirea față de posibilitatea conferită judecătorului prin textul de lege supus controlului de constituționalitate de a evalua anvergura inconvenientelor cauzate de un proprietar în exercitarea dreptului său și de a aprecia că acestea sunt mai mari decât cele normale în relațiile de vecinătate, cu consecința obligării acestuia la despăgubiri în folosul celui vătămat, precum și la restabilirea situației anterioare atunci când acest lucru este posibil. Se susține, în acest sens, că sintagma „*inconveniente mai mari decât cele normale în relațiile de vecinătate*” este lipsită de precizie și claritate, interpretarea acesteia fiind lăsată la discreția instanței judecătorești investite cu soluținarea litigiului.

14. Or, sub acest aspect, Curtea reține că rolul esențial al judecătorului în soluținarea proceselor este tocmai acela de a interpreta legea, pentru a stabili, mai întâi, incidența și relevanța în cauză a anumitor prevederi legale și, subsecvent, pentru a analiza aplicabilitatea soluțiilor normative prescrise de acestea la situația litigioasă concretă.

15. De altfel, în jurisprudența sa, Curtea a statuat că interpretarea prevederilor legale reprezintă operațiunea rațională de stabilire a conținutului și a sensului la care acestea

se referă și constituie o etapă absolut necesară în vederea aplicării corecte a legii situației de fapt concrete din cauză, instanța de judecată fiind ținută să utilizeze în acest scop metodele de interpretare a normelor juridice. Instanțele judecătorești interpretează legea, în mod necesar, în procesul soluționării cauzelor cu care au fost investite, interpretarea fiind, așadar, o fază indispensabilă a procesului de aplicare a legii (a se vedea în acest sens Decizia nr. 600 din 14 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 395 din 11 iunie 2009, sau Decizia nr. 360 din 25 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 317 din 14 mai 2010).

16. Și în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (a se vedea, de exemplu, Hotărârea din 22 noiembrie 1995, pronunțată în Cauza *C.R. împotriva Regatului Unit*, paragraful 34) se arată că, oricât de clar ar fi textul unei dispoziții legale, în orice sistem juridic există, în mod inevitabil, un element de interpretare judiciară.

17. Totodată, în jurisprudența sa, Curtea a reținut că dreptul, ca operă a legiuitorului, nu poate fi exhaustiv, iar dacă este lacunar, neclar, sistemul de drept recunoaște judecătorului competența de a tranșa ceea ce a scăpat atenției legiuitorului, printr-o interpretare judiciară, cauzală a normei. Sensul legii nu este dat pentru totdeauna în momentul creării ei, ci trebuie să se admită că adaptarea conținutului legii se face pe cale de interpretare — ca etapă a aplicării normei juridice la cazul concret. Curtea a reținut astfel că interpretarea autentică, legală, poate constitui o premisă a bunei aplicări a normei juridice, prin faptul că dă o explicație corectă înțelesului, scopului și finalității acesteia, însă legiuitorul nu poate și nu trebuie să prevadă totul. În concret, orice normă ce urmează să fie aplicată pentru rezolvarea unui caz concret trebuie interpretată de instanțele judecătorești (interpretare judiciară, cazuală) pentru a emite un act de aplicare legal (a se vedea Decizia nr. 489 din 30 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 661 din 29 august 2016).

18. De asemenea, Curtea a reținut că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, având în vedere principiul aplicabilității generale a legilor, formularea acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile standard de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. Astfel, numeroase legi folosesc, prin forța lucrurilor, formule mai mult sau mai puțin vagi, a căror interpretare și aplicare depind de practică. Oricât de clar ar fi redactată o normă juridică, în orice sistem de drept există un element inevitabil de interpretare judiciară. Nevoia de elucidare a punctelor neclare și de adaptare la circumstanțele schimbătoare va exista întotdeauna. Așa cum s-a arătat, deși certitudinea este extrem de dezirabilă, aceasta ar putea antrena o rigiditate excesivă, or, legea trebuie să fie capabilă să se adapteze schimbărilor de situație. Rolul decizional conferit instanțelor urmărește tocmai înlăturarea dubiilor ce persistă cu ocazia interpretării normelor, dezvoltarea progresivă a dreptului prin intermediul jurisprudenței ca izvor de drept fiind o componentă necesară și bine înrădăcinată în tradiția legală a statelor membre.

19. Ținând seama de aceste considerente de principiu, Curtea constată că textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor Legii fundamentale referitoare la principiul legalității.

20. În ceea ce privește critica prin raportare la dispozițiile art. 21 din Constituție, Curtea reține că, instituind posibilitatea instanței de a-l obliga la despăgubiri în folosul celui vătămat pe proprietarul care cauzează, prin exercitarea dreptului său, inconveniente mai mari decât cele normale în relațiile de vecinătate, prevederile art. 630 alin. (1) din Codul civil nu sunt de natură să aducă atingere dreptului de acces liber la justiție și nici celui la un proces echitabil. Astfel, pe de o parte, nu există niciun impediment rezultat din textul de lege criticat care să obstrucționeze posibilitatea persoanelor interesate de a se adresa instanțelor judecătorești, iar, pe de altă parte, conținutul normativ al acestuia nu relevă niciun aspect din care să se deducă faptul că, odată declanșat procesul, instanța nu ar ține seama, în cursul soluționării acestuia, de toate garanțiile specifice dreptului la un proces echitabil.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Mircea Holici și Achilina Holici în Dosarul nr. 3.787/216/2017 al Judecătoriei Curtea de Argeș și constată că dispozițiile art. 630 alin. (1) din Codul civil sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Curtea de Argeș și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 martie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

pentru **MARIAN ENACHE**,

în temeiul art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă
coroborat cu art. 14 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea
și funcționarea Curții Constituționale, semnează

ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

privind modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 17/2005 pentru stabilirea unor măsuri organizatorice la nivelul administrației publice centrale, precum și pentru modificarea unor acte normative

Având în vedere faptul că, la data de 25 ianuarie 2022, Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică, denumită în continuare OCDE, a deschis discuțiile de aderare cu șase state candidate, printre care se numără și România,

în considerarea faptului că aderarea României la OCDE este un obiectiv strategic al politicii externe a statului român, inclus în actualul Program de guvernare, astfel că toate instituțiile implicate trebuie să adopte măsuri în acest sens și să comunice periodic stadiul de îndeplinire a criteriilor de aderare la OCDE,

subliniind necesitatea urgentă pentru crearea unui cadru legislativ cât mai coerent și armonizat cu cerințele OCDE, prin adoptarea unor măsuri legislative, în regim de urgență, pentru a completa legislația primară aplicabilă în domeniul deșeurilor și pentru consolidarea capacității instituționale a Gărzii Naționale de Mediu, în sensul asigurării conformității cu recomandările OCDE,

luând în considerare accidentele produse pe amplasamentele care dețin substanțe sau deșeuri periculoase, stații de distribuție carburanți și GPL, care impun necesitatea intensificării controalelor la aceste activități și au drept consecință urgența suplimentării personalului abilitat,

dat fiind faptul că personalul Gărzii Naționale de Mediu cu atribuții de control este investit cu autoritatea publică a statului, pe timpul și/sau în legătură cu îndeplinirea atribuțiilor, precum și a obligațiilor de serviciu, și beneficiază de protecție potrivit legii, ținând cont de faptul că prin art. I pct. 19 din Hotărârea Guvernului nr. 660/2025 pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 1.005/2012 privind organizarea și funcționarea Gărzii Naționale de Mediu, pentru îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, s-a reglementat folosirea de către comisarii și personalul Gărzii Naționale pentru Mediu a unor mijloace tehnice omologate, autovehicule, camere video de bord, ambarcațiuni, mijloace de observare aeriană, înregistratoare audio-video portabile de tip body worn camera, după caz, dotate corespunzător, în condițiile legii și cu respectarea dispozițiilor legale în ceea ce privește datele cu caracter personal,

în contextul eforturilor susținute de atingere a obiectivului național strategic al aderării României la OCDE în cursul anului 2026,

având în vedere că modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 17/2005 pentru stabilirea unor măsuri organizatorice la nivelul administrației publice centrale, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 198/2005, cu modificările și completările ulterioare, în ceea ce privește personalul Gărzii Naționale de Mediu reprezintă o recomandare prioritară a OCDE, care condiționează aderarea României la aceasta,

ținând cont de necesitatea urgentă a implementării măsurilor, în vederea finalizării evaluării României în cadrul Comitetului de Politici de Mediu, denumit în continuare EPOC, și pentru obținerea avizului formal din partea acestui comitet,

ținând seama de faptul că neadoptarea acestor măsuri în termenul stabilit ar putea întârzia procesul de aderare a României și ar putea afecta negativ șansele sale de a deveni membru al OCDE, implicit neîndeplinirea unui obiectiv strategic al politicii externe române,

având în vedere că aceste împrejurări obiective vizează interesul general public și constituie situații extraordinare, precum și dată fiind importanța adoptării prezentei ordonanțe de urgență a Guvernului în vederea respectării calendarului general al aderării României la OCDE,

ținând cont și de necesitatea reglementării prin act normativ de nivel primar a utilizării dotărilor și echipamentelor achiziționate de către Garda Națională de Mediu în proiectul „Echipamente de monitorizare și control pentru Garda Națională de Mediu”, finanțat prin Planul național de redresare și reziliență, investiția I.3. Dezvoltarea capacităților instituționale de monitorizare publică și control pentru gestionarea deșeurilor și prevenirea poluării, subinvestiția I3.a Echipamente de monitorizare și control pentru Garda Națională de Mediu componenta 3: Managementul deșeurilor cod C3/I3.a, cu termen de finalizare în 1 septembrie 2025, respectiv termen de implementare 31 decembrie 2025, prin efectuarea a minimum 400 de controale,

se impune adoptarea de măsuri imediate în ceea ce privește completarea cadrului legal aplicabil în domeniul gestionării deșeurilor.

Având în vedere că termenul stabilit prin Hotărârea Guvernului nr. 295/2025 privind Registrul general de evidență a salariaților — REGES-ONLINE expiră la data de 30 septembrie 2025, iar aplicația REVISAL nu va mai fi disponibilă după această dată, este necesară prelungirea perioadei de completare și transmitere în REGES-ONLINE a elementelor contractelor individuale de muncă.

Ținând cont de faptul că, în prezent, gradul de înrolare în noul sistem este redus, ceea ce face imposibilă respectarea obligațiilor până la 30 septembrie 2025 de către majoritatea angajatorilor,

luând în considerare faptul că lipsa prelungirii termenelor ar produce blocaje în raportarea elementelor contractelor individuale de muncă, fiind în mod evident afectată reflectarea raporturilor de muncă în Registrul general de evidență a salariaților, cu dotările noi achiziționate,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. I. — Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 17/2005 pentru stabilirea unor măsuri organizatorice la nivelul administrației publice centrale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 229 din 18 martie 2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 198/2005, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 2, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — (1) Garda Națională de Mediu funcționează la nivel central prin Comisariatul General, instituție publică cu personalitate juridică, și are în subordine 41 de comisariate județene și Comisariatul Municipiului București, structuri teritoriale fără personalitate juridică.”

2. După articolul 2 se introduce un nou articol, art. 21, cu următorul cuprins:

„Art. 21. — (1) În scopul îndeplinirii atribuțiilor de serviciu ce le revin în materia prevenirii, constatării și sancționării încălcărilor prevederilor legale privind protecția mediului, inclusiv a nerespectării reglementărilor prevăzute în legislația specifică din domeniul mediului, acțiunile comisarilor și personalului Gărzii Naționale de Mediu în spații publice, precum și în spații private unde se desfășoară activități cu posibil impact asupra mediului și/sau în cazul în care există suspiciuni privind săvârșirea unor acte și fapte care pot conduce la deteriorarea mediului pot fi înregistrate și fixate cu mijloacele foto-audio-video din dotare, fără consimțământul persoanelor vizate. Înregistrările foto-audio-video constituie mijloace de probă.

(2) Garda Națională de Mediu poate păstra imaginile fotografice ori înregistrările audio și/sau video obținute potrivit alin. (1) pe o perioadă de 6 luni de la data obținerii acestora, cu excepția situațiilor în care sunt utilizate în cadrul unei proceduri judiciare, caz în care acestea urmează regimul probelor. La împlinirea acestui termen, imaginile și/sau înregistrările se distrug, prin proceduri ireversibile.

(3) Se interzice prelucrarea datelor cu caracter personal conținute de imaginile fotografice ori înregistrările audio și/sau video în alte scopuri decât cele în care au fost colectate, cu excepția situațiilor prevăzute expres de lege și numai dacă sunt

asigurate garanțiile necesare pentru protejarea drepturilor persoanelor vizate.

(4) Înregistrarea și fixarea de către personalul din cadrul Gărzii Naționale de Mediu a activităților specifice, prin utilizarea mijloacelor foto-audio-video din dotare, precum și păstrarea înregistrărilor audio și/sau video și a imaginilor fotografice astfel obținute se realizează cu respectarea prevederilor Regulamentului (UE) 2016/679 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor), denumit în continuare *Regulamentul (UE) 2016/679*.

(5) Garda Națională de Mediu prelucrează datele cu caracter personal, cu respectarea prevederilor Regulamentului (UE) 2016/679, precum și ale celorlalte acte normative incidente domeniului protecției datelor cu caracter personal.”

3. Articolul 4 se abrogă.

Art. II. — În termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, Hotărârea Guvernului nr. 1.005/2012 privind organizarea și funcționarea Gărzii Naționale de Mediu, cu modificările și completările ulterioare, se modifică potrivit prevederilor care fac obiectul prezentei ordonanțe de urgență.

Art. III. — Procedura privind înregistrarea și fixarea cu mijloace foto-audio-video din dotare a activităților specifice, prevăzută la art. 21 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 17/2005 pentru stabilirea unor măsuri organizatorice la nivelul administrației publice centrale, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 198/2005, cu modificările și completările ulterioare, precum și stocarea și accesarea acestora se stabilește prin ordin al conducătorului autorității publice centrale pentru protecția mediului, în termen de 45 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.

Art. IV. — Termenele prevăzute la art. 11 alin. (1) și (2) și art. 15 din Hotărârea Guvernului nr. 295/2025 privind Registrul general de evidență a salariaților — REGES-ONLINE, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 31 martie 2025, se prelungesc până la data de 31 decembrie 2025.

PRIM-MINISTRU
ILIE-GAVRIL BOLOJAN

Contrasemnează:
Viceprim-ministru, ministrul apărării naționale,
Liviu-Ionuț Moșteanu
Ministru mediului, apelor și pădurilor,
Diana-Anda Buzoianu
p. Ministrul muncii, familiei, tineretului și solidarității sociale,
Francisc Oscar Gal,
subsecretar de stat
Ministru finanțelor,
Alexandru Nazare

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

**privind eliberarea domnului Flavius Constantin Nedelcea
din funcția de secretar de stat la Ministerul Economiei,
Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului**

Având în vedere propunerea Ministerului Economiei, Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului, transmisă prin Adresa nr. 8.244/RDM din 28.08.2025, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/7.335 din 29.08.2025 și la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 26.805/S.R.O. din 1.09.2025,

în temeiul art. 29 și al art. 31 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Flavius Constantin Nedelcea se eliberează din funcția de secretar de stat la Ministerul Economiei, Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului.

PRIM-MINISTRU

ILIE-GAVRIL BOLOJANContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,
Ștefan-Radu Oprea

București, 19 septembrie 2025.

Nr. 454.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

**privind numirea domnului Viorel Băltărețu în funcția
de secretar de stat la Ministerul Economiei, Digitalizării,
Antreprenoriatului și Turismului**

Având în vedere propunerea Ministerului Economiei, Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului, transmisă prin Adresa nr. 8.244/RDM din 28.08.2025, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/7.335 din 29.08.2025 și la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 26.805/S.R.O. din 1.09.2025,

în temeiul art. 29 și al art. 31 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Viorel Băltărețu se numește în funcția de secretar de stat la Ministerul Economiei, Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului.

PRIM-MINISTRU

ILIE-GAVRIL BOLOJANContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,
Ștefan-Radu Oprea

București, 19 septembrie 2025.

Nr. 455.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind eliberarea doamnei Cristina Breșug din funcția
de secretar de stat la Ministerul Economiei, Digitalizării,
Antreprenoriatului și Turismului**

Având în vedere Adresa Ministerului Economiei, Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului nr. 8.246 din 28 august 2025, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/7.330 din 29 august 2025,

în temeiul art. 29 și al art. 31 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Cristina Breșug se eliberează din funcția de secretar de stat la Ministerul Economiei, Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului.

PRIM-MINISTRU

ILIE-GAVRIL BOLOJAN

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ștefan-Radu Oprea

București, 19 septembrie 2025.

Nr. 456.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea domnului Iulian Cosmin Mărgeloiu în funcția
de secretar de stat la Ministerul Economiei, Digitalizării,
Antreprenoriatului și Turismului**

Având în vedere Adresa Ministerului Economiei, Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului nr. 8.246 din 28 august 2025, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/7.330 din 29 august 2025,

în temeiul art. 29 și al art. 31 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Iulian Cosmin Mărgeloiu se numește în funcția de secretar de stat la Ministerul Economiei, Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului.

PRIM-MINISTRU

ILIE-GAVRIL BOLOJAN

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ștefan-Radu Oprea

București, 19 septembrie 2025.

Nr. 457.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind eliberarea domnului Marius-Viorel Poșa din funcția
de subsecretar de stat la Ministerul Economiei, Digitalizării,
Antreprenoriatului și Turismului**

Având în vedere Adresa Ministerului Economiei, Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului nr. 8.245 din 28.08.2025, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/7.331 din 29.08.2025,

în temeiul art. 29 și al art. 31 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Marius-Viorel Poșa se eliberează din funcția de subsecretar de stat la Ministerul Economiei, Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului.

PRIM-MINISTRU

ILIE-GAVRIL BOLOJAN

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ștefan-Radu Oprea

București, 19 septembrie 2025.

Nr. 458.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea domnului Marius-Andrei Miftode în funcția
de subsecretar de stat la Ministerul Economiei, Digitalizării,
Antreprenoriatului și Turismului**

Având în vedere Adresa Ministerului Economiei, Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului nr. 8.245 din 28 august 2025, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/7.331 din 28 august 2025,

în temeiul art. 29 și al art. 31 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Marius-Andrei Miftode se numește în funcția de subsecretar de stat la Ministerul Economiei, Digitalizării, Antreprenoriatului și Turismului.

PRIM-MINISTRU

ILIE-GAVRIL BOLOJAN

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ștefan-Radu Oprea

București, 19 septembrie 2025.

Nr. 459.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 242

din 23 iunie 2025

Dosar nr. 2.623/1/2024

Mariana Constantinescu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Carmen Elena Popoiag	— președintele Secției I civile
Adina Oana Surdu	— președintele Secției a II-a civile
Elena Diana Tămagă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Lavinia Curelea	— judecător la Secția I civilă
Beatrice Ioana Nestor	— judecător la Secția I civilă
Andreia Liana Constanda	— judecător la Secția I civilă
Ileana Ruxandra Tircă	— judecător la Secția I civilă
Mihaela Glodeanu	— judecător la Secția I civilă
Minodora Condoiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Rodica Zaharia	— judecător la Secția a II-a civilă
George Bogdan Florescu	— judecător la Secția a II-a civilă
Simona Maria Zarafiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Mihaela Mîneran	— judecător la Secția a II-a civilă
Gheza Attila Farmathy	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Maria Hrudei	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Vasile Bîcu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Veronica Dumitrache	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Bogdan Cristea	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 2.623/1/2024, este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă domnul Cristian Balacciu, magistrat-asistent în cadrul Secțiilor Unite, desemnat în temeiul art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Pitești — Secția I civilă în Dosarul nr. 3.489/109/2023.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar au fost depuse raportul întocmit de judecătorii-raportori, punctul de vedere al intimatelor, opiniile specialiștilor consultați și un amicus curiae al Ministerului Afacerilor Interne.

6. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Curtea de Apel Pitești — Secția I civilă a dispus, prin Încheierea din 24 octombrie 2024, în Dosarul nr. 3.489/109/2023, în temeiul art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024*), sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

În interpretarea dispozițiilor art. 13 alin. (1) din capitolul II al anexei nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, acordarea drepturilor la care se referă acestea este condiționată de obținerea avizului Ministerului Muncii și Solidarității Sociale, respectiv, odată obținut acest aviz, drepturile salariale prevăzute de aceste dispoziții se pot acorda de la data intrării în vigoare a normei sau numai de la data obținerii avizului.

II. Dispozițiile legale supuse interpretării

8. *Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (Legea-cadru nr. 153/2017)*

Anexa nr. I — Familia ocupațională de funcții bugetare „Învățământ” — capitolul I — lit. B — Reglementări specifice personalului didactic din învățământ

„Art. 8. — Personalul didactic care îndeplinește funcția de diriginte, învățătorii, educatoarele, institutorii, profesorii pentru învățământul primar, profesorii pentru învățământul preșcolar beneficiază de o majorare de 10% a salariului de bază.”

Anexa nr. VI — Familia ocupațională de funcții bugetare „Apărare, ordine publică și securitate națională” — capitolul II — Reglementări specifice personalului din instituțiile publice de apărare, ordine publică și securitate națională

„Art. 13. — (1) Dispozițiile legale prin care sunt stabilite sporuri, indemnizații și alte drepturi de natură salarială pentru personalul din alte domenii de activitate din sectorul bugetar se aplică și personalului militar, polițiștilor, funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare și personalului civil care se află în situații similare, indiferent de tipul unității în care își desfășoară activitatea, cu avizul Ministerului Muncii și Justiției Sociale.

(2) Normele de aplicare se stabilesc prin ordin al ordonatorului principal de credite.”

9. *Instrucțiunile privind organizarea și funcționarea școlilor militare de maiștri militari și subofițeri, aprobate prin Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.122/2016, cu modificările și completările ulterioare* (Instrucțiunile aprobate prin Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.122/2016)

„Art. 16 (...) (21) Atribuțiile de profesor diriginte, stipulate în Regulamentul-cadru de organizare și funcționare a unităților de învățământ preuniversitar, aprobat prin Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 5.447/2020, cu modificările și completările ulterioare, sunt îndeplinite de președintele consiliului clasei, care este numit, anual, de către comandantul școlii, în baza hotărârii consiliului de conducere, din rândul instructorilor militari sau al cadrelor didactice civile care predau la clasa respectivă.”

III. Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept

10. Prin Cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Argeș cu nr. 3.489/109/2023, reclamantul a solicitat obligarea pârâtei Școala Militară de Maiștri Militari și Subofițeri a Forțelor Terestre „Basarab I” — Unitatea Militară 01225 Pitești la acordarea majorării de 10% din salariul de bază/solda de funcție pentru îndeplinirea atribuțiilor funcției de diriginte pentru perioada septembrie 2021-iulie 2022, precum și începând cu septembrie 2022 până la intervenirea unei cauze legale de încetare.

11. În motivare, reclamantul a susținut că este cadru militar și, începând cu data de 1 martie 2020, a fost încadrat în funcția de instructor superior la școala militară pârâtă, funcție care este asimilată personalului didactic, conform art. 37 alin. (1) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 1/2011*).

12. În continuare, a arătat că Școala Militară de Maiștri Militari și Subofițeri a Forțelor Terestre „Basarab I” este o unitate de învățământ militar preuniversitar din sistemul de apărare, ordine publică și securitate națională, fiind parte integrantă a sistemului național de învățământ de stat, conform art. 34 alin. (1) din Legea nr. 1/2011.

13. A mai susținut că a fost numit de către comandantul școlii președinte al consiliului clasei la plutonul clasa 31, în baza Ordinului de zi pe unitate din 9 septembrie 2021, și, ulterior, comandantul școlii președinte al consiliului clasei la plutonul clasa 41, în baza Ordinului de zi pe unitate din 2 septembrie 2022, îndeplinind și atribuțiile funcției de diriginte la clasele respective.

14. În acest context, reclamantul a conchis că i se cuvine majorarea salarială atât pentru perioada cuprinsă între septembrie 2021-iulie 2022, precum și în continuare, începând cu 2 septembrie 2022.

15. Pârâta a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea acțiunii, ca neîntemeiată.

16. În apărare, a susținut că salarizarea reclamantului se efectuează în baza anexei nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, întrucât acesta este cadru militar, nefiind astfel aplicabilă majorarea de 10% cuvenită personalului didactic care îndeplinește funcția de diriginte.

17. Totodată, a arătat că reclamantul nu a optat pentru salarizarea în baza prevederilor din familiile ocupaționale „Învățământ” și „Sănătate și asistență socială”, la care se adaugă solda de grad/salariul gradului profesional deținut, deși avea acest drept conform art. 92 alin. (1) din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017.

18. Prin Sentința civilă nr. 1.054 din 27 martie 2024, Tribunalul Argeș — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale a respins acțiunea, ca neîntemeiată.

19. Pentru a hotărî astfel, tribunalul a reținut că, la data de 22 decembrie 2023, a fost obținut avizul Ministerului Muncii și Solidarității Sociale pentru majorarea de 10% aplicabilă personalului care îndeplinește funcția de diriginte, în temeiul art. 13 din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017.

20. Ca atare, prima instanță a apreciat că, în mod corect, s-a procedat la acordarea acestei majorări către reclamant după data de 1 ianuarie 2024, astfel cum recunosc ambele părți.

21. Reclamantul a declarat apel, prin care a susținut, în esență, că angajatorului îi este imputabil faptul că nu a solicitat și nu a obținut avizul Ministerului Muncii și Solidarității Sociale.

22. A mai arătat că a îndeplinit atribuțiile de diriginte și anterior datei de 1 ianuarie 2024, motiv pentru care are dreptul la majorarea prevăzută de lege inclusiv pentru perioada anterioară obținerii avizului.

IV. Motivele reținute de titularul sesizării cu privire la admisibilitatea procedurii

23. Instanța de trimitere a apreciat că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 2 alin. (1) raportat la art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

24. În concret, a menționat că în cauză a fost identificată o chestiune de drept care prezintă un grad de dificultate ridicat, de natură a justifica intervenția instanței supreme și de a cărei lămurire depinde soluționarea cauzei. Chestiunea identificată nu își găsește o rezolvare în normele legii de salarizare, textul a cărui interpretare se solicită fiind unul special, aplicabil în situații de excepție, cum este cea din cauză, în care reclamantul, deși salarizat conform anexei nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, solicită acordarea unui spor prevăzut de lege în favoarea unui personal salarizat potrivit altei anexe la această lege.

25. A mai reținut că instanța supremă nu a statuat asupra chestiunii de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea cauzei, această chestiune de drept nefăcând obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

26. Apelantul a apreciat că dreptul solicitat poate fi acordat inclusiv pentru perioada anterioară obținerii avizului Ministerului Muncii și Solidarității Sociale.

27. Întimata a apreciat că dreptul pretins poate fi acordat numai pentru perioada ulterioară obținerii avizului Ministerului Muncii și Solidarității Sociale.

VI. Punctul de vedere al completului care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

28. Instanța de trimitere a apreciat că textul supus interpretării are în vedere o situație de excepție, ce are ca premisă îndeplinirea de către personalul salarizat conform anexei nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 a unor activități specifice altor domenii de activitate din sectorul bugetar, ceea ce ar justifica a i se acorda sporuri, indemnizații și alte drepturi de natură salarială prevăzute pentru aceste ultime categorii de personal.

29. În continuare, a reținut că stabilirea acestei situații premisă poate fi decisă numai cu avizul Ministerului Muncii și Solidarității Sociale, care are posibilitatea de a verifica dacă activitățile analizate îndeplinite de către personalul salarizat conform anexei nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 sunt similare celor îndeplinite de personalul din alte domenii de activitate din sectorul bugetar.

30. În consecință, dispozițiile art. 13 alin. (1) din capitolul II al anexei nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 stabilesc un drept salarial sau de natură salarială cu condiția obținerii avizului Ministerului Muncii și Solidarității Sociale.

31. Ca atare, în vederea stabilirii momentului de la care poate fi acordat dreptul disputat este necesar a se apela la prevederile generale în materie reprezentate de art. 1.399 și art. 1.401 alin. (2) din Codul civil.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale

32. Instanțele consultate nu au transmis hotărâri judecătorești relevante cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării, ci doar puncte de vedere teoretice ale judecătorilor din care au rezultat două opinii.

33. Astfel, *într-o primă opinie* s-a apreciat că drepturile salariale reglementate de art. 13 alin. (1) din capitolul II al anexei nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 pot fi acordate numai de la data obținerii avizului Ministerului Muncii și Solidarității Sociale.

34. S-a arătat că nu este legală acordarea majorării salariale pentru perioada anterioară obținerii avizului Ministerului Muncii și Solidarității Sociale, față de conținutul normei care instituie obligativitatea obținerii acestui aviz.

35. *Într-o a doua opinie* s-a apreciat că drepturile salariale reglementate de art. 13 alin. (1) din capitolul II al anexei nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 pot fi acordate de la data intrării în vigoare a acestei norme.

36. S-a arătat că dispozițiile anterior evocate stabilesc un drept salarial sau de natură salarială cu condiția obținerii avizului Ministerului Muncii și Solidarității Sociale, care însă are un efect constatat asupra dreptului, fiind aplicabile prevederile art. 1.399 și art. 1.401 alin. (2) din Codul civil.

37. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil, nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii cu privire la problema de drept care formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

38. Nu au fost identificate decizii relevante pronunțate de Curtea Constituțională în exercitarea controlului de constituționalitate a dispozițiilor legale supuse interpretării.

IX. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

IX.1. Jurisprudența în mecanismele de unificare a practicii judiciare

39. Prin Decizia nr. 7 din 12 aprilie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 590 din 11 iunie 2021, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a stabilit că, în interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 120 alin. (5) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, republicată, cu modificările și completările ulterioare, personalul silvic la care fac referire aceste dispoziții beneficiază de un spor de risc de 25% din salariul de bază, în absența elaborării normelor, regulamentelor, instrucțiunilor și ghidurilor de bune practici, conform prevederilor art. 115 alin. (1) din aceeași lege.

În considerentele de la paragrafele 48, 59 și 62 din această decizie s-a reținut că: „Aplicarea principiului supremației legii, prevăzut de art. 1 alin. (5) din Constituție, presupune în situația de față că, dacă un drept sau spor a fost recunoscut unor categorii de persoane prin lege, act cu caracter normativ emis de Parlament sau de către Guvern, prin delegare legislativă, în condițiile art. 115 din Constituție, retragerea acestui drept sau spor trebuie să se facă, tot prin lege, astfel cum prevede expres art. 53 din Constituție. (...) în situația în care prin lege s-a stabilit în sarcina administrației adoptarea unei anumite reglementări normative, atunci marja de apreciere este limitată, aceasta nemaiavănd dreptul de a decide dacă și când să emită un act administrativ, ci doar modul de reglementare formală, cu respectarea principiului legalității, respectiv ca actul să nu adauge la lege sau să restricționeze, acolo unde legea nu o face. (...) Or, neîndeplinirea de către o autoritate publică a unei obligații legale de a emite acte administrative cu caracter normativ nu poate conduce la suprimarea drepturilor și sporurilor prevăzute de legea în aplicarea căreia trebuiau emise normele sau amânarea îndelungată a acordării lor, atâta vreme cât legea este în vigoare.”

40. Prin Decizia nr. 9 din 29 mai 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 21 iulie 2023, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a stabilit că, în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019 pentru modificarea și completarea art. 15 din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, precum și pentru modificarea unor acte normative, aceste dispoziții sunt aplicabile în absența adoptării de către puterea executivă a normelor metodologice de aplicare prevăzute de art. V din această lege, pentru perioada 16 decembrie 2019-23 iulie 2020.

În considerentele de la paragrafele 102, 111 și 118-122 din această decizie s-a reținut că: „adoptarea normelor metodologice nu avea un caracter determinant pentru acordarea dreptului, adoptarea unor norme complementare de aplicare sau executare a legii nefiind absolut necesară pentru determinarea existenței înseși a dreptului. (...) În al treilea rând, dreptul de a primi această indemnizație nu este condiționat de adoptarea normelor metodologice sau de vreo altă condiție ce ar urma să fie stabilită în concret prin acestea și care să facă, astfel, necesară adoptarea de norme complementare în aplicarea și executarea legii, fără de care dreptul nu ar putea fi acordat. (...) Prin urmare, faptul că aceste norme metodologice nu au fost elaborate în termenul stabilit de lege, de 90 de zile de la data intrării în vigoare a Legii nr. 236/2019 nu poate constitui un impediment la recunoașterea acestor drepturi. Normele metodologice sunt acte administrative care au rolul de a prevedea măsuri de aplicare și punere în executare în concret a dispozițiilor actelor normative pentru care au fost emise și nu pot adăuga la lege, nu pot contrazice legea și nu pot anihila un drept recunoscut (...). Respectând ierarhia actelor normative prevăzută de Constituția României, republicată, și de art. 4 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 24/2000*), normele metodologice nu pot adăuga, restrânge sau modifica dispoziția legală pe care o explicitează și a cărei executare o asigură. În acest sens, art. 4 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 prevede: «(3) Actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă.» Prin urmare, atâta vreme cât dreptul prevăzut prin lege este unul necondiționat și poate fi determinat din cuprinsul textului de lege cu suficientă claritate și precizie, simpla omisiune a autorității chemate a elabora normele de aplicare a textului de lege nu poate conduce la anularea dreptului deja recunoscut prin efectul legii. Interpretarea contrară nu poate fi acceptată întrucât sugerează neaplicarea unor dispoziții legale, clare și necondiționate, pentru simplul motiv că autoritatea abilitată de legiuitor nu a elaborat normele de aplicare a acestor dispoziții, norme care oricum nu puteau nici modifica dreptul stabilit legal și nici adăuga condiții suplimentare celor stabilite de lege. Este important de precizat că, în materia contenciosului administrativ, neîndeplinirea de către o autoritate publică a unei obligații într-un termen legal (de exemplu, nesoluționarea unei cereri în termen legal) nu stinge acea obligație, iar îndeplinirea tardivă a obligației de emitere a unui act administrativ nu constituie motiv de anulare a actului, ci, eventual, de acordare de despăgubiri pentru prejudiciul creat și, după caz, poate reprezenta temei pentru atragerea răspunderii disciplinare a funcționarului public.”

IX.2. Jurisprudența Secției de contencios administrativ și fiscal

41. La nivelul Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost identificată

Decizia nr. 2.374 din 9 iunie 2015, prin care s-a reținut că: în ceea ce privește avizul Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale (MMFPS), Curtea a reținut în mod corect faptul că ordonatorul principal de credite constată existența condițiilor pentru aplicarea sporurilor din alt domeniu de activitate și solicită în acest sens avizul MMFPS, nefiind necesară la elaborarea ordinului în speță obținerea acestui aviz, acesta fiind necesar doar la momentul acordării sau aplicării unui anumit spor, specific altui sector de activitate, iar nu la data elaborării normelor care reglementează condițiile de acordare a sporului. Această concluzie este determinată de faptul că dispoziția care reglementează acordarea sporurilor este una generală, nefiind enumerate concret ce categorii de sporuri se pot acorda, astfel încât s-a considerat necesar un control al modului de acordare a sporurilor, pentru eliminarea abuzurilor din partea inițiatorilor și pentru o aplicare unitară a acestora în toate instituțiile de apărare, ordine publică și siguranță națională. Avizul MMFPS este necesar la identificarea și acordarea unor sporuri noi personalului din penitenciare, iar nu la elaborarea normelor de aplicare de către ordonatorul principal de credite.

X. Opiniile specialiștilor consultați

42. *Institutul Național al Magistraturii* a apreciat că problema de drept ce formează obiectul sesizării impune lămurirea art. 13 alin. (1) din capitolul II al anexei nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 sub două aspecte: dacă acordarea drepturilor la care se referă norma este condiționată de obținerea prealabilă a avizului Ministerului Muncii și Solidarității Sociale și dacă, odată obținut acest aviz, drepturile se acordă și *ex tunc* sau doar *ex nunc*.

43. Cu privire la condiționarea acordării drepturilor de obținerea prealabilă a avizului s-a arătat că, potrivit jurisprudenței instanței supreme, avizul are natura unei operațiuni procedurale ce precedă emiterea actului administrativ și care contribuie la consolidarea legalității sale.

44. Astfel, avizul cuprinde o opinie de specialitate provenită de la structura specializată din cadrul autorității sau instituției publice emitente a actului administrativ sau de la alte autorități/instituții publice cu competențe specifice în materia ce face obiectul avizării.

45. Stabilirea efectelor pe care le produce un anumit aviz, în relație cu actul administrativ căruia îi este asociat, depinde de tipul avizului, acesta putând fi facultativ, consultativ sau conform.

46. Avizul este conform în ipoteza în care autoritatea sau instituția publică este obligată să îl solicite și să îi urmeze concluziile.

47. Din interpretarea gramaticală, sistematică și teleologică a dispozițiilor legale incidente rezultă că avizul prevăzut de art. 13 alin. (1) din capitolul II al anexei nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 este unul conform, astfel încât angajatorul nu poate acorda drepturile salariale prevăzute de lege decât în măsura în care Ministerul Muncii și Solidarității Sociale a emis un aviz pozitiv.

48. Cu privire la momentul de la care se acordă drepturile salariale s-a apreciat că, de vreme ce aceste drepturi se nasc la momentul îndeplinirii condiției referitoare la aviz, înseamnă că efectele avizului se produc numai pentru viitor.

49. Cu toate că are o natură juridică diferită, din perspectiva momentului de la care se naște dreptul, avizul reglementat de art. 13 alin. (1) din capitolul II al anexei nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 are un rol similar buletinelor de determinare sau expertizare în baza cărora se acordă sporul pentru condiții de muncă vătămătoare sau periculoase.

50. În ambele cazuri, acordarea dreptului salarial depinde atât de îndeplinirea unor condiții de fond, cât și de conduita unei autorități ori instituții publice terțe.

51. Astfel, angajatorul este obligat să țină cont de opinia autorității sau instituției publice terțe, neputând proceda la recunoașterea dreptului dacă opinia respectivă este în sens contrar.

52. Prin urmare, s-a apreciat că dispozițiile legale prin care sunt stabilite sporuri, indemnizații și alte drepturi de natură salarială pentru personalul din alte domenii de activitate din sectorul bugetar se aplică și personalului militar, polițiștilor, funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare și personalului civil care se află în situații similare, indiferent de tipul unității în care își desfășoară activitatea, numai în măsura în care a fost obținut avizul pozitiv din partea Ministerului Muncii și Solidarității Sociale; în cazul în care avizul respectiv a fost emis, drepturile pot fi acordate numai pentru viitor.

53. *Facultatea de Drept din cadrul Universității de Vest din Timișoara* a apreciat că neîndeplinirea de către o autoritate publică a obligației legale de a solicita eliberarea/emiterea unui aviz nu poate conduce la suprimarea drepturilor și sporurilor prevăzute de legea în aplicarea căreia trebuia emis avizul și nici la amânarea acordării lor, în condițiile în care legea este în vigoare și nu a suprimat asemenea drepturi/sporuri.

54. Normele legale în vigoare oferă suficiente elemente pentru determinarea și acordarea majorării de 10%, precum și a celorlalte drepturi de natură salarială prevăzute de art. 13 alin. (1) din capitolul II al anexei nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017.

55. Avizul Ministerului Muncii și Solidarității Sociale prevăzut de acest text de lege nu întrunește trăsăturile juridice specifice avizului reglementat în dreptul constituțional sau în dreptul administrativ sub forma avizului conform, consultativ sau facultativ. Avizul respectiv reprezintă o formalitate procedurală integrată dreptului administrativ, dată în competența unei autorități publice care deține atributul de ordonator principal de credite.

56. Fiind plasat în contextul salarizării personalului plătit din fonduri publice, avizul respectiv nu poate îmbrăca forma unei condiții rezolutorii. Aceasta deoarece o astfel de condiție ar eluda normele din Codul muncii care stabilesc limitativ temeiurile și condițiile încetării contractului individual de muncă pentru motive care țin de persoana salariatului. Ca atare, nu sunt aplicabile dispozițiile art. 1.401 alin. (1) din Codul civil.

57. Pe de altă parte, avizul în cauză nu poate îmbrăca nici forma unei condiții suspensive, deoarece eficacitatea contractului individual de muncă nu poate să depindă de un eveniment viitor și incert.

58. Astfel, avizul Ministerului Muncii și Solidarității Sociale îmbracă forma unei operațiuni procedurale a cărei neîndeplinire de către titularul obligației nu antrenează nulitatea parțială a clauzei contractuale prin care a fost acordată majorarea salarială de 10%, nefiind o condiție de legalitate pentru acordarea acestui drept, ci una de opozabilitate.

59. În concluzie, s-a apreciat că acordarea majorării salariale la care se referă art. 13 alin. (1) din capitolul II al anexei nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 nu este condiționată de obținerea avizului Ministerului Muncii și Solidarității Sociale; odată obținut acest aviz, drepturile salariale prevăzute de aceste dispoziții se pot acorda de la data intrării în vigoare a normei.

XI. Raportul asupra chestiunii de drept

60. Judecătorii-raportori au apreciat că majorarea salarială prevăzută de art. 8 din capitolul I lit. B al anexei nr. I la Legea-cadru nr. 153/2017 poate fi acordată și pentru perioada anterioară obținerii avizului favorabil al Ministerului Muncii și Solidarității Sociale.

XII. Înalta Curte de Casație și Justiție

XII.1. Asupra admisibilității sesizării

61. Sesizarea de față a fost formulată pe temeiul dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

62. Domeniul de reglementare al acestui act normativ, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 14 iunie 2024, rezultă din dispozițiile art. 1, ordonanța aplicându-se în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale ori de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, precum și în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului plătit din fonduri publice, indiferent de natura și obiectul proceselor, de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze.

63. Prin acest act normativ s-a instituit o procedură specială privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, sens în care art. 2 alin. (1) din ordonanță prevede următoarele: „Dacă în cursul judecării proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

64. Aceste prevederi cu caracter derogatoriu se aplică cu prioritate în raport cu dispozițiile art. 519-521 din Codul de procedură civilă, ce reprezintă dreptul comun în materie, potrivit principiului *specialia generalibus derogant*.

65. În privința aspectelor ce nu sunt în mod expres reglementate, continuă să se aplice dreptul comun, art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 statuând în mod explicit că „Dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență se completează cu cele ale Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă (...), precum și cu celelalte reglementări aplicabile în materie”.

66. Din cele expuse anterior rezultă că sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, pe temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, presupune îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții de admisibilitate:

- existența unei cauze dintre cele prevăzute limitativ la art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, indiferent de natura și obiectul proceselor, de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze;

- cauza să fie în curs de judecată, în primă instanță sau în calea de atac;

- existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei;

- chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

67. Înalta Curte de Casație și Justiție constată că toate condițiile de admisibilitate a sesizării sunt îndeplinite.

68. Astfel, cauza în care s-a formulat sesizarea de față are ca obiect drepturi salariale ale personalului plătit din fonduri publice, încadrându-se în domeniul de aplicare al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

69. Instanța de trimitere, respectiv Curtea de Apel Pitești, este investită cu soluționarea cauzei în apel, într-un litigiu de muncă, fără ca eventuala necompetență materială procesuală a instanței de apel specializate în asemenea litigii să se fi invocat în cursul judecării, cu toate că la nivelul acestei instanțe funcționează și o secție specializată în litigii de contencios administrativ.

70. Se constată că este vorba despre o chestiune de drept veritabilă, fiind întrunită și condiția legăturii chestiunii de drept cu soluționarea pe fond a cauzei, întrucât de dezlegarea solicitată prin sesizarea instanței de trimitere depinde stabilirea existenței dreptului reclamantului la majorarea salarială prevăzută de art. 8 din capitolul I lit. B al anexei nr. I la Legea-cadru nr. 153/2017 pentru întreaga perioadă de referință a litigiului, indicată prin cererea de chemare în judecată, față de avizul favorabil obținut în condițiile art. 13 alin. (1) din capitolul II al anexei nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017.

71. Cu privire la cea din urmă condiție de admisibilitate se constată că, deși există dezlegări anterioare date de instanța supremă în mecanismele de unificare a practicii judiciare, nu s-a statuat asupra chestiunii ce face obiect al sesizării de față, iar acestea nici nu constituie repere interpretative suficiente pentru soluționarea litigiului aflat pe rolul instanței de trimitere.

XII.2. Asupra fondului sesizării

72. Sesizarea formulată vizează interpretarea dispozițiilor art. 13 alin. (1) din capitolul II al anexei nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, în conformitate cu care „Dispozițiile legale prin care sunt stabilite sporuri, indemnizații și alte drepturi de natură salarială pentru personalul din alte domenii de activitate din sectorul bugetar se aplică și personalului militar, polițiștilor, funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare și personalului civil care se află în situații similare, indiferent de tipul unității în care își desfășoară activitatea, cu avizul Ministerului Muncii și Justiției Sociale.”

73. Instanța de trimitere solicită, în esență, a se clarifica dacă drepturile salariale vizate de art. 13 alin. (1) din capitolul II al anexei nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 pot fi acordate și pentru perioada anterioară avizului Ministerului Muncii și Solidarității Sociale, atunci când acesta a fost obținut.

74. Cu referire la obiectul sesizării, trebuie reamintit că, spre deosebire de recursul în interesul legii, ce are, în vedere, de regulă, interpretarea generică, de ansamblu, a unui text legal, procedura hotărârii prealabile vizează interpretarea punctuală a unui text legal, fără a-i epuiza înțelesurile sau aplicațiile, conducând la o dezlegare a unei chestiuni de drept ce permite soluționarea litigiului pendinte, însă doar în limitele pe care le impune legătura cu cauza.

75. Dezlegarea preconizată prin sesizare este utilă soluționării litigiului ce vizează majorarea de 10% a salariului de bază, convenită pentru personalul didactic care îndeplinește funcția de diriginte, prevăzută de art. 8 din capitolul I lit. B al anexei nr. I la Legea-cadru nr. 153/2017 (ce privește familia ocupațională de funcții bugetare „Învățământ”).

76. Prin urmare, are legătură directă cu soluționarea litigiului exclusiv interpretarea art. 13 alin. (1) din capitolul II al anexei nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 din perspectiva majorării salariale prevăzute de art. 8 din capitolul I lit. B al anexei nr. I la Legea-cadru nr. 153/2017 (ce reprezintă o componentă a salariului de bază, astfel cum s-a statuat prin Decizia nr. 37 din 17 februarie 2025, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 258 din 25 martie 2025), în timp ce raportarea la orice alte drepturi salariale ale personalului din diferite domenii de activitate din sectorul bugetar relevă o chestiune ipotetică și, ca atare, nu poate face obiectul dezlegării date în procedura hotărârii prealabile.

77. În același timp, o dezlegare numai în privința dreptului salarial în discuție este posibilă fără denaturarea sensului textului de lege, raportat la intenția legiuitorului la edictarea normei, astfel cum se va arăta în considerentele ce succedă.

78. În acest context, Înalta Curte de Casație și Justiție statuează că, *în interpretarea și aplicarea art. 13 alin. (1) din capitolul II al anexei nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, majorarea salarială prevăzută de art. 8 din capitolul I lit. B al anexei nr. I la Legea-cadru nr. 153/2017 poate fi acordată și pentru perioada anterioară obținerii avizului favorabil al Ministerului Muncii și Solidarității Sociale.*

79. Art. 13 alin. (1) din capitolul II al anexei nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 prevede două condiții pentru aplicarea la personalul din familia ocupațională „Apărare, ordine publică și securitate națională” a dispozițiilor legale prin care sunt stabilite drepturi de natură salarială pentru personalul din alte domenii de activitate din sectorul bugetar: una de fond — referitoare la plasarea personalului din familia ocupațională „Apărare, ordine publică și securitate națională” în „situații similare” celor în care se află personalul bugetar din alte familii ocupaționale ale Legii-cadru nr. 153/2017, beneficiar al acelui drept salarial, și una de formă — emiterea avizului Ministerului Muncii și Solidarității Sociale.

80. Norma în discuție este formulată în termeni imperativi, prevăzând că drepturile salariale extinse de la alte familii ocupaționale „se aplică”, ceea ce înseamnă că îndeplinirea celor două condiții este suficientă pentru acordarea dreptului salarial respectiv.

81. În ceea ce privește avizul Ministerului Muncii și Solidarității Sociale, legiuitorul nu detaliază nici natura juridică a avizului, nici condițiile de acordare a acestuia, astfel încât, din rațiuni de unitate terminologică, se impune a se constata că avizul la care se referă este, de fapt, operațiunea specifică dreptului administrativ, astfel cum este definită jurisprudențial (a se vedea Decizia nr. 1.923 din 6 aprilie 2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, publicată pe website-ul Înaltei Curți de Casație și Justiție), anume formalitatea procedurală anterioară emiterii unui act administrativ, avizul nefiind el însuși un act administrativ.

82. Or, din această perspectivă, este evident că avizul, ca manifestare de voință a unei autorități publice, nu dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice, precum un act administrativ, dar nici nu poate fi ignorat faptul că avizul, ca operațiune administrativă, nu produce efectele juridice avute în vedere de cel care îl emite, ci efectele pe care le prevede legea.

83. Așadar, atunci când acordarea unui drept salarial depinde de un aviz al autorității prevăzute de lege, avizul, fără a crea o situație juridică nouă sau a modifica de sine stătător ordinea juridică existentă, consolidează legalitatea acordării respectivului drept, în raport cu reglementările în vigoare.

84. Prin urmare, raportat la dispozițiile art. 13 alin. (1) din capitolul II al anexei nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, avizul favorabil dat de către Ministerul Muncii și Solidarității Sociale este destinat să producă efecte în ceea ce privește acordarea în cadrul familiei ocupaționale „Apărare, ordine publică și securitate națională” a drepturilor salariale prevăzute în Legea-cadru nr. 153/2017 pentru alte categorii de personal bugetar.

85. Cât privește condiția de fond, anume aceea ca personalul menționat în mod expres în art. 13 alin. (1) din capitolul II al anexei nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 să se afle într-o „situație similară” cu personalul bugetar din alte familii ocupaționale, pentru a beneficia, la rândul său, de un drept salarial recunoscut prin lege, este neîndoielnic faptul că emiterea avizului favorabil de către Ministerul Muncii și Solidarității Sociale echivalează cu recunoașterea îndeplinirii și a acestei condiții legale.

86. În același timp însă nu poate fi exclus ca cerința situației similare să fie constatată a fi îndeplinită la un moment anterior obținerii avizului.

87. Acesta este și cazul instructorilor militari angajați ai unei școli militare, care îndeplinesc atribuțiile de profesor diriginte (din categoria cărora face parte reclamantul din litigiul pendinte pe rolul instanței de trimitere).

88. Potrivit art. 34 alin. (1) din Legea nr. 1/2011, „Învățământul militar preuniversitar din sistemul de apărare, ordine publică și securitate națională este învățământ de stat, parte integrantă a sistemului național de învățământ”.

89. Art. 37 din aceeași lege prevede următoarele:

„(1) Personalul didactic din unitățile de învățământ preuniversitar din sistemul de apărare, ordine publică și securitate națională se constituie din personalul didactic prevăzut în prezenta lege și din corpul instructorilor militari, de ordine și securitate publică.

(2) Personalul didactic din unitățile de învățământ preuniversitar din sistemul militar de apărare, ordine publică și securitate națională are drepturile și îndatoririle care decurg din prezenta lege și din calitatea de cadru militar în activitate, respectiv de funcționar public cu statut special.”

90. De asemenea, art. 235 din aceeași lege are următorul conținut:

„Pentru instituțiile de învățământ militar și învățământ de informații, ordine publică și securitate națională, se prevăd următoarele:

a) aplicarea prevederilor prezentei legi la specificul militar/de informații, ordine publică și securitate națională se face prin ordine, regulamente și instrucțiuni proprii;

b) personalul didactic militar/de informații, ordine publică și securitate națională și civil se constituie din personalul prevăzut în prezenta lege și din corpul instructorilor militari/de informații, ordine publică și securitate națională;

c) personalul didactic militar/de informații, ordine publică și securitate națională are drepturile și îndatoririle care decurg din prezenta lege și din calitatea de cadru militar în activitate, respectiv de funcționar public cu statut special;

d) *pentru funcțiile didactice aferente corpului instructorilor militari/de informații, ordine publică și securitate națională, condițiile care se cer pentru ocuparea acestora, precum și normele didactice, competențele și responsabilitățile se stabilesc prin instrucțiuni proprii; (...).*

91. Prevederi cu conținut similar se regăsesc și în actuala reglementare privind învățământul preuniversitar, reprezentată de Legea nr. 198/2023, în vigoare din 3 septembrie 2023.

92. În conformitate cu art. 165 din capitolul II „Personalul și funcțiile din învățământul preuniversitar”, „(1) Funcțiile didactice de predare sunt: (...) m) în unitățile de învățământ preuniversitar din sistemul de apărare, ordine publică și securitate națională: profesor, *instructor militar*, instructor de ordine și securitate publică (...)”.

93. Sunt relevante, totodată, art. 205 din Legea nr. 198/2023, ce prevede că „Personalul didactic din unitățile de învățământ preuniversitar din sistemul de apărare, ordine publică și securitate națională se constituie din personalul didactic prevăzut în statutul personalului didactic din învățământul preuniversitar și din corpul instructorilor militari, de ordine și securitate publică”, precum și art. 206 alin. (1) din aceeași lege, potrivit căruia „Personalul didactic din unitățile de învățământ preuniversitar din sistemul militar de apărare, ordine publică și securitate națională are drepturile și îndatoririle care decurg din prezenta lege și din calitatea de cadru militar în activitate, respectiv de funcționar public cu statut special”.

94. Așadar, statutul juridic al instructorilor militari este cel de personal didactic într-o unitate de învățământ de stat, parte integrantă a sistemului național de învățământ.

95. În aplicarea art. 235 lit. a) din Legea nr. 1/2011, ministrul apărării naționale a emis Ordinul nr. M.122/2016 pentru aprobarea Instrucțiunilor privind organizarea și funcționarea școlilor militare de maiștri militari și subofițeri, cu modificările și completările ulterioare, ce a fost abrogat abia prin Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.6/2025 pentru aprobarea Regulamentului-cadru privind organizarea și funcționarea școlilor militare de maiștri militari și subofițeri, supraviețuind, așadar, abrogării parțiale a Legii nr. 1/2011, fiind aplicabil și în contextul actualei reglementări privind învățământul preuniversitar.

96. Or, prin art. 16 alin. (2¹) din Instrucțiunile aprobate prin Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.122/2016, introdus în corpul actului administrativ cu caracter normativ prin Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.164/2021 pentru modificarea și completarea Instrucțiunilor privind organizarea și funcționarea școlilor militare de maiștri militari și subofițeri, aprobate prin Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.122/2016, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 808 din 23 august 2021, s-a prevăzut că „Atribuțiile de profesor diriginte, stipulate în Regulamentul-cadru de organizare și funcționare a unităților de învățământ preuniversitar, aprobat prin Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 5.447/2020, cu modificările și completările ulterioare, sunt îndeplinite de președintele consiliului clasei, care este numit, anual, de către comandantul școlii, în baza hotărârii consiliului de conducere, *din rândul instructorilor militari* sau al cadrelor didactice civile care predau la clasa respectivă”.

97. Identificarea chiar de către autoritatea administrativă centrală de resort a „situației similare”, în sensul art. 13 alin. (1) din capitolul II al anexei nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, a avut loc, astfel, încă din anul 2021, statutul de profesor diriginte recunoscut instructorilor militari fiind identic celui deținut de orice cadru didactic din învățământul preuniversitar, care îndeplinește și funcția de diriginte.

98. Prin urmare, condiția de fond a „situației similare” din art. 13 alin. (1) din capitolul II al anexei nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 poate fi considerată ca fiind întrunită din momentul la care actul administrativ produce efecte juridice, respectiv odată cu începerea anului școlar 2021-2022.

99. Majorarea salarială din art. 8 din capitolul I lit. B al anexei nr. I la Legea-cadru nr. 153/2017 este prevăzută generic, astfel cum rezultă din conținutul normei, în favoarea personalului didactic care îndeplinește funcția de diriginte, așadar și personalului militar ce deține acest statut și care îndeplinește aceeași funcție, însă, pentru acesta din urmă, doar din anul 2021.

100. Se cuvine a se constata, în aceste condiții, că dreptul personalului menționat în mod expres în art. 13 alin. (1) din capitolul II al anexei nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 (printre care și instructorii militari) este stabilit prin lege, în mod clar și precis determinat.

101. Acest drept subiectiv face parte, așadar, din ordinea juridică existentă la momentul avizului favorabil al Ministerului Muncii și Solidarității Sociale, emis în baza art. 13 alin. (1) din capitolul II al anexei nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, astfel încât trebuie să se considere că avizul, ce nu creează în sine o situație juridică nouă, ci doar confirmă realitatea juridică, acoperă și perioada anterioară emiterii sale, în care cadrele militare ce reprezintă personal didactic și au îndeplinit funcția de diriginte beneficiau de dreptul salarial în discuție.

102. O atare concluzie nu este infirmată de faptul că, ulterior obținerii avizului, ordonatorul principal de credite a emis norme metodologice prin care majorarea salarială prevăzută pentru

funcția de diriginte în anexa nr. I se aplică în cadrul familiei ocupaționale din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 doar începând cu anul 2024.

103. Îndreptățirea personalului militar la acordarea acestui drept salarial și pentru o perioadă anterioară nu relevă o aplicare retroactivă a normelor metodologice și nici nelegalitatea acestora, care nu ar putea fi constatată în absența unei investiții în acest sens a instanței de judecată (neavând relevanță, din acest motiv, nici dacă autoritatea s-a conformat avizului și, implicit, nici dacă avizul este consultativ sau conform).

104. Este subliniată în acest fel doar conduita omisivă a ordonatorului principal de credite, de acordare a dreptului salarial prevăzut de lege pentru întreaga perioadă pentru care personalul militar respectiv era îndreptățit, fiind întrunite condițiile legale de acordare a dreptului.

105. Or, această conduită nu poate împiedica acordarea dreptului și pentru perioada anterioară obținerii avizului.

106. În acest sens sunt aplicabile *mutatis mutandis* considerentele Deciziei nr. 7 din 12 aprilie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 590 din 11 iunie 2021, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a stabilit, în interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 120 alin. (5) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, republicată, cu modificările și completările ulterioare, că personalul silvic la care fac referire aceste dispoziții beneficiază de un spor de risc de 25% din salariul de bază, în absența elaborării normelor, regulamentelor, instrucțiunilor și ghidurilor de bune practici, conform prevederilor art. 115 alin. (1) din aceeași lege.

În această decizie s-au reținut următoarele:

„48. Aplicarea principiului supremației legii, prevăzut de art. 1 alin. (5) din Constituție, presupune în situația de față că, dacă un drept sau spor a fost recunoscut unor categorii de persoane prin lege, act cu caracter normativ emis de Parlament sau de către Guvern, prin delegare legislativă, în condițiile art. 115 din Constituție, retragerea acestui drept sau spor trebuie să se facă, tot prin lege, astfel cum prevede expres art. 53 din Constituție (...).

59. (...) în situația în care prin lege s-a stabilit în sarcina administrației adoptarea unei anumite reglementări normative, atunci marja de apreciere este limitată, aceasta nemaiavăd dreptul de a decide dacă și când să emită un act administrativ, ci doar modul de reglementare formală, cu respectarea principiului legalității, respectiv ca actul să nu adauge la lege sau să restricționeze, acolo unde legea nu o face (...).

62. Or, neîndeplinirea de către o autoritate publică a unei obligații legale de a emite acte administrative cu caracter normativ nu poate conduce la suprimarea drepturilor și sporurilor prevăzute de legea în aplicarea căreia trebuiau emise normele sau amânarea îndelungată a acordării lor, atâta vreme cât legea este în vigoare.”

107. Jurisprudența ulterioară a Înaltei Curți de Casație și Justiție în mecanismele de unificare a confirmat raționamentul juridic din această decizie în interesul legii, prin Decizia nr. 9 din 29 mai 2023 a Completului pentru soluționarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 21 iulie 2023, stabilindu-se, în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. IV alin. (1) din Legea nr. 236/2019 pentru modificarea și completarea art. 15 din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, precum și pentru modificarea unor acte normative, că aceste dispoziții sunt aplicabile în absența adoptării de către puterea executivă a normelor metodologice de aplicare prevăzute de art. V din această lege, pentru perioada 16 decembrie 2019-23 iulie 2020 (considerentele relevante ale acestei decizii fiind evocate la paragraful 40).

108. Drept urmare, atunci când dreptul subiectiv este prevăzut de lege, puterea discreționară a autorității administrative fiind exercitată prin identificarea situației juridice creatoare de drept, este lipsită de relevanță, pentru plata

efectivă a dreptului salarial, neîndeplinirea de către autoritatea publică a obligației legale de a emite actul administrativ cu caracter normativ, de vreme ce absența normelor de aplicare a legii nu poate conduce la suprimarea dreptului.

109. Pentru aceste considerente, în temeiul art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 raportat la art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Pitești — Secția I civilă în Dosarul nr. 3.489/109/2023, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

În interpretarea și aplicarea art. 13 alin. (1) din capitolul II al anexei nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, stabilește că:

Majorarea salarială prevăzută de art. 8 din capitolul I lit. B al anexei nr. I la Legea-cadru nr. 153/2017 poate fi acordată și pentru perioada anterioară obținerii avizului favorabil al Ministerului Muncii și Solidarității Sociale.

Obligatorie, potrivit art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 23 iunie 2025.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,
Cristian Balacciu

★

RECTIFICĂRI

În cuprinsul anexei la Hotărârea Guvernului nr. 739/2025 privind aprobarea criteriilor cuantificabile prin raportare la criteriile specifice de performanță pentru evaluarea activității desfășurate de personalul din instituțiile și structurile care gestionează fonduri europene nerambursabile din domeniul de competență al Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, în baza cărora se acordă stimulentele stabilite prin Programul Național de Dezvoltare Rurală 2014-2020, Planul strategic PAC 2023-2027 și Programul pentru Acvacultură și Pescuit 2021-2027, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 842 din 12 septembrie 2025, se face următoarea rectificare:

— la rubrica „NOTE:”, la a doua liniuță, în loc de: „... pct. I. subpct. 1.1 și 1.2 ...” se va citi: „... pct. I. subpct. 1 și 2...”.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.

Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

